

No ens enganyem

written by Lluís Busquets | 8 de març de 2018

Som on som. “Més val saber-ho i dir-ho”, deia el poeta. El passat dissabte 3 de març, a *FAQS* de TV3 el magistrat emèrit del Tribunal Suprem espanyol José Antonio Martín Pallín va deixar clares unes quantes coses que ens poden anar bé a l'hora dels debats. Les clarificacions –de les quals el lector ja n'inferirà conseqüències que el Magistrat va fer, com ara posar en dubte si el poder judicial mana a Espanya– van ser aquestes:

1) Carles Puigdemont ni és un pròfug ni s'ha fugat de la justícia perquè s'ha disposat a respondre judicialment a la justícia belga. “M'agradaria que un dia el jutge Llarena expliqui per què va retirar l'euroordre de detenció. I després, quan Puigdemont va anar a Dinamarca, va dir una cosa increïble, que no la posava en marxa perquè l'interessat volia que el detinguessin.”

2) “Evidentment, Oriol Junqueras, Quim Forn, Jordi Sànchez i Jordi Cuixart són presos polítics.”

3) El fiscal José Manuel Maza es va equivocar quan va presentar les querelles de sedició i rebel·lió contra el govern català i els dirigents de l'ANC i Òmnium Cultural, que motiven l'actuació del Suprem espanyol. Per a la rebel·lió i sedició calen armes com les del 23F. La querella de Maza és un ‘relat’ o una ‘novel·la’ sense base jurídica. “Aquesta querella, que té cent sis planes, no és una querella com ordena la llei d'enjudiciament criminal”.

4) “Parlar de delictes de rebel·lió respecte als polítics catalans empresonats no té ni cap ni peus”. Instà el jutge que instrueix la causa, Pablo Llarena, a rebutjar aquests delictes i jutjar-los només per possible malversació i desobediència.

5) L'actuació de la justícia al voltant de la possibilitat que el Suprem espanyol no permetés la investidura de Jordi Sànchez posaria en risc “tot l'estat de dret, la separació de poders i la qualitat democràtica d'Espanya”. Digué: “Està en joc si el

poder judicial pot envair el poder legislatiu". L'argument era contundent: "Seria vulnerar no sols el desig de la persona susceptible de la investidura sinó la voluntat d'aquells qui l'han votat".

6) Sobre la presó preventiva dels polítics catalans, Martín Pallín es va mostrar indignat: "Si us plau, que llegeixin l'article 503 de la llei d'enjudiciament criminal" (aquest article, amb dos subapartats, estableix clarament els requisits per decretar presó provisional). Pallín seguí argumentant: "Es va afegir per als delictes violents perquè podien representar un risc de reincidència de violadors i psicòpates. Que m'expliquin a mi i als suïssos, que han dit que no concediran l'extradició, que una opinió política sigui una reiteració delictiva".

7) Martín Pallín es va posicionar fermament contra l'escrit de Llarena que justifica la negació de la llibertat provisional de Quim Forn: "«Qui li va donar la confiança per a ser conseller [Carles Puigdemont] manté encara un discurs desafiant per aconseguir la independència de manera immediata i contra les normes», escriu Llarena. Però, un jutge no pot entrar en aquestes valoracions. Potser a ell li sembla «desafiant», però no ho pot plasmar en una resolució judicial."

Valguin aquests punts com a retaula per a una pregona reflexió que s'aboca a un sol punt: L'Estat s'ha inventat una ficció jurídica.

Ara bé, des de Catalunya, les coses tampoc roden llises com haurien de rodar. Si no posem una mica d'ordre als esdeveniments, la possible victòria independentista que pot sorgir de l'aparent derrota esdevindrà per a tot el sobiranisme no sols desfeta política –que ja seria prou greu– sinó moral –i ho seria molt més. No pot aparèixer la negociació del govern sobiranista com si s'estiguessin barallant per quin tros de formatge de la CCRTV es queda cadascú. Hi ha tantes coses que no sabem del cert que potser caldrà començar a exigir transparència als nostres capparees. Santi Vila gosa publicar un llibre amb un títol abracadabrant,

oposant herois i traïdors i dient que sense piulades avui no seríem on som, cosa que el mateix president rebutjà. I és que no es pot pas dir que el discurs del president el passat dia 1, proposant provisionalment Jordi Sànchez com a rector de la Generalitat, no fos clar. I també ho van ser les respostes de l'endemà a RAC 1, malgrat la zitzània sembrada pel portaveu d'ERC, Sergi Sabrià, quan va proposar el nom de Junqueras en comptes del de Sànchez.

Tots sabem que en el moment on som l'enemic no ha de tenir informació del que es cou; però una cosa és l'enemic –l'Estat espanyol en abstracte– i l'altre som la ciutadania catalana. Què sabem del cert?

1) Que els sobiranistes fa dos mesos que negocien. Això no ens ha d'impacientar. La senyora Merkel n'ha emprat més del doble per arribar a la coalició que volia. Pa-ci-èn-ci-a!

2) Que hi va haver un pacte: el president del Parlament seria per a ERC (i Junts per Catalunya no hi va posar cap trava a l'hora d'elegir Torrent) i el president de la Generalitat per a Junts per Catalunya (amb Puigdemont com a candidat). Davant d'aquest pacte signat, ERC o el Sr. Roger Torrent no van voler topar amb les legalitats de l'Estat (tothom té dret legítim a escapar de la presó) i van començar a fer marxa enrere. Calia mirar de no desobeir per treure'ns el 155 del damunt i complir el pacte. Un cercle quadrat. No hi havien pensat abans? Si hi havien pensat, té raó Germà Bel: Roger Torrent, per incomplidor, hauria hagut de dimitir. La Cup es va mantenir fidel al pacte. Implementar la República suposava la desobediència a l'Estat. La CUP digué, amb raó, que allò no era el que s'havia pactat.

3) Seguirien dies d'estira-i-arronsa. Al final, Puigdemont, el passat dia 1, provisionalment, donà pas a Jordi Sànchez i anuncià que volia establir a Brussel·les un Consell de la República. No claudicava, no es rendia. ERC ho acceptà de mal grat i a la Cup, fidel als primers pactes, van dir que ells no havien vingut a fer autonomisme i que s'abstindrien de votar Sànchez. Ja la vam tenir armada (amagaven un passat: que Sànchez els havia fet de corcó quan volgueren llençar Mas a la

paperera de la història).

Les posicions, ara, ens agradi o no, són tres: a) L'independentisme viu; b) l'unionisme; c) la tercera via. L'independentisme viu no és cap realitat virtual ni cap consideració d'una República només mental. La conserven al cor i a la ment molts catalans. Des de l'1-0 mai no tornarà a ser res com abans. Mantenir viu l'independentisme vol dir seguir sostenint la dignitat catalana, oposar-se al fet que sigui Rajoy o un jutge qualsevol a triar el president de la Generalitat. Per tant, és bo presentar Sánchez, que és un pres preventiu amb tots els drets i, després, si cal, quan els jutges l'hagin despallat dels drets que té (veurem amb quins arguments), un altre encausat o qui sigui. Es tracta d'arribar a prémer les costures de l'Estat i a posar la Magistratura contra les cordes. Si cal, a la ratlla de la desobediència. Em temo que en aquesta postura sols hi ha Junts per Catalunya i els cupaires. Europa podrà callar per sempre?

La postura de l'unionisme, ja la coneixem: PP, C's i PSC-PSOE, responsables del 155. A la fi, també caldrà arreglar-hi els Comuns de Podem que volen nedar entre dues aigües guardant la roba. Ho deia Gandhi: quan no et posicionen en contra d'una injustícia, és que, en el fons, hi estàs a favor. Ens esbossen un panorama autonòmic d'aixecament del 155 i retorn a l'autonomia. El seu mantra és "tornar a la normalitat". Quina "normalitat"? Podem ser "normals" amb presos preventius i acusacions novel·lístiques? No ens enganyem: la intervenció econòmica de Catalunya l'havia dut a terme el Sr. Montoro abans del 155. De fet, els 155 no ens l'alçaran mai del tot, perquè la resta de l'Estat no es refia de Catalunya. Així de clar.

Queda la tercera via, la de cercar eixamplar la base sobiranista per la banda de l'espai socialista (?) i dels comuns (!). El Sr. Tardà es despenjà amb aquesta petició a *El Periódico* el passat dia 5. Ho deia admetent que vindrien temps de "desobediències i manifestacions". Però no deia fins on estaven disposats a desobeir ni amb quina força aixecarien

totes les conseqüències del 155 (llengua, escola, CCRTV, agències tributàries i més coses incloses). La tercera via vol dir resignació, abaixar el coll, donar la raó als magistrats que deixen penjada la segona autoritat de Catalunya. No ens enganyem. No triem *el foll oblit de la raó*, que deia Espriu. És hora de recordar *Indesinenter*: “Nosaltres sabíem/ d’un únic senyor/ i vèiem com/esdevenia/ gos./ Envilit pel ventre, / per l’afalac al ventre, / per la por, / s’ajup sota el fuet/ amb foll oblit/ de la raó/ que té.” No triem *la gran vergonya mansa dels lladrucs*: “Li hauria estat/ senzill de fer/ del seu silenci mur/ impenetrable, altíssim: / va triar/ la gran vergonya mansa/ dels lladrucs”.

No ens enganyem. Som on som. Nosaltres i ells. I si calen noves eleccions..., santa paciència.